

[Elgaard.]

skulle spares. Men forslaget havde jo den svage side, at pengene skulle udbetales af arbejdsgiverne, af produktionen, og at de derfor alligevel ville hæve omkostningsniveauet, selvom pengene blev neutraliseret for en bestemt tid.

Jeg vil gerne sige til det radikale venstre, at der var i dets planer ikke forslag af den betydning, at det på daværende tidspunkt, som jeg har sagt, bedømt som en helhed, var muligt at nå til et antageligt og tilfredsstillende resultat. Overfor pristallet havde det radikale venstre jo taget den bestemte stilling, at den løn, der tilkom arbejderne og tjenestemændene efter det sidst udregnede pristal, måtte falde, men at man kunne tænke sig — og her var det, opsparingen blev nævnt — indgreb vedrørende julipristallet.

For socialdemokratiets vedkommende var der i virkeligheden en plan, der på en række områder havde en vis betydning. Nu ser jeg, at partiets presse angriber regeringen for, at den foretrækker kreditstramning og arbejdsløshed som middel til at rette valutabalancen op. Må jeg sige til partiets ærede ordfører, at dette er jo slet ikke rigtigt. Regeringens forslag tog sigte på en ligelig fordeling af byrderne. Det nytter ikke at lægge beslag på en del af borgernes penge for at begrænse forbruget, når man, som socialdemokratiets forhandlere foreslog, lader en væsentlig del af denne kapital med det samme løbe ud i omsætningen igen. Det er heller ikke fair, heller ikke i den situation, som det danske samfund befinder sig i i dag, når man fra socialdemokratiets side mener, at man kan hæfte ansvaret for arbejdsløsheden på venstre eller venstres politik. Jeg synes også, det er lidt uforsigtigt, for hvis man vil undersøge Danmarks arbejdsløshedshistorie, så er det, uden at jeg skal slå mig til ridder på dette, en kendsgerning, at i de år, hvor Danmark har haft et meget stort arbejdsløshedstal, har det tilfældigvis været en socialdemokratisk regering, vi har haft. Jeg siger ikke dette for at give socialdemokratiet ansvaret for en sådan udvikling, den er bestemt af mange ting, men jeg siger det som ripost til socialdemokratiet, hvis man vil beskyldte den nuværende regering for at ville bruge dette middel. Jeg giver regeringen den ros, at den første gang og nu anden gang har forsøgt at komme frem ad anden vej end netop gennem den stramme kreditpolitik, som uvægerligt fører til arbejdsløshed.

Der er rettet adskillige udfald mod rege-

ringen både i skrift og tale, og det var der også i det ærede medlem hr. H. C. Hansens ordførertale. Disse angreb hviler efter mit skøn, som jeg allerede har sagt, på en misforståelse. Når man uden fjerneste tilkendegivelse af forhandlingsvilje afviser hovedpunkterne i regeringens forslag, kan jeg ikke se, at man har ret til på nuværende tidspunkt at rette sine angreb i den form, de har, på regeringen. Jeg kan i hvert fald for mit vedkommende efter den fremstilling, jeg har givet, som samlet resultat af disse forhandlinger udtale, at jeg kan frikende regeringen, også under hensyntagen til, at den ikke på det foreliggende grundlag kunne acceptere oppositionens forslag. Det turde være et uomgængeligt krav, og det må det høje tings medlemmer kunne tiltræde, at de penge, man vil tage ind for at begrænse forbruget, under ingen omstændigheder må pumpes ud igen. Denne selvfølgelige forudsætning ville på daværende tidspunkt hverken det radikale venstre eller socialdemokratiet vedkende sig, og deri ligger det afgørende bevis for, at man i disse forhandlinger ikke kunne nå et resultat. Det er givet, at regeringen ikke kunne godtage en sådan indstilling.

Når man i oppositionspartierne nu er forarget over det mislykkede forsøg, hvad i hvert fald det ærede medlem hr. H. C. Hansen har givet udtryk for, så må man for en vis procentdels vedkommende lægge ansvaret for, at det mislykkedes, på sig selv. Jeg har allerede sagt, at regeringens forslag var det bedste af alle de forslag eller skitser, der blev behandlet dengang. Regeringens forslag nedsatte erhvervenes indtægter med op mod 300 mill. kr., og de derved igangsatte prisnedsættelser ville betyde en nedgang i pristallet på 6 points. Af de 4 portioner, lønmodtagerne havde ret til at få, ville de få de $2\frac{1}{2}$, medens de $1\frac{1}{2}$ portioner ville være at kvittere for prisnedsættelser. Når formålet er at begrænse forbruget, kan man selvfølgelig ikke, skønt jeg vel ser, at socialdemokratiet stadig mener det, udtale fuld lønregulering og samtidig gennemføre store prisnedsættelser. Enhver må da kunne indrømme, at dette ville forøge forbruget, medens opgaven var at begrænse det.

De tænkte prisnedsættelser ville i virkeligheden have uhyre værdi også for hjemmene, både de børnerige og arbejderhjemmene, idet man ville gennemføre nedsættelser af vigtige varepriser på 130 mill. kr., og disse prisnedsættelser ville blive fastholdt i et år, uden hensyn til om eksportpriserne steg indenfor dette tidsrum; og at